

РЕШЕНИЕ

№ 13268

гр. София, 15.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 07.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2116** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. К. Я. от [населено място], подадена чрез адв. Б. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1882-000024/31.01.2025 г., издадена от К. П. К. на длъжност началник група към ОДМВР Р., РУ 01 Р., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 9 месеца.

По изложените в жалбата доводи се претендира отмяна на посочената заповед, като издадена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, липса на мотиви и противоречие с материалноправните разпоредби. В писмени бележки по делото се сочат допълни аргументи, основани на тезата за несъответствие на акта с целта на закона, тъй като приложената ПАМ е несъразмерно тежка и лишава цялото семейство от възможността да ползват автомобила, който не е еднолична собственост на оспорващия, а е в режим на СИО. В тази насока са и представените от жалбоподателя писмени доказателства.

Ответникът - началник група към ОДМВР Р., РУ 01 Р., в писмени бележки от юрк. Г. Д., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.01.2025 г., около 8,30 часа, в [населено място], по [улица], до номер 4, жалбоподателят е

управлявал лек автомобил Субару А., с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка от органи на 01 РУ – Р. е отказал да бъде тестван за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. Издаден е талон за медицинско изследване № 291014 за УМБАЛ „Медика“ и 7 броя стикера. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 3540801/31.01.2025 г., като нарушението е квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3 ЗДвП и описано по следния начин: отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнява предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване. В АУАН са вписани като иззети: СУМПС № [ЕИК], два броя регистрационни табели с номер Р., СРМПС[ЕИК].

Обстоятелствата по повод извършената на Б. Я. проверка са изложени и в докладна записка на актосъставителя Д. Д. – старши полицай при 01 РУ, ОДМВР Р., в която е описано и поведението на водача. Същият се движел бързо и агресивно, което провокирало спирането му от контролните органи. При проверката е намерен метален гриндер, съдържащ суха кафяво-зелена тревна маса със специфичен мирис на марихуана и стъклена лула. Водачът потвърдил, че е негов. Заявил, че употребява марихуана и бил пушил преди няколко дена. Отказал пробата за наркотици. Конвоиран е бил до УМБАЛ „Медика“, където също отказал кръвна проба и урина за изследване. Намерените в автомобила 2 бр. гриндера са предадени с протокол в 01 РУ – Р.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, ответникът е издал обжалваната в настоящото производство Заповед № 25-1882-000024/31.01.2025 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква „б“ ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство Субару А. с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 9 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 31 е приложена Заповед № 336з – 5066/22.12.2023 г. на директора на ОДМВР-Р. за определяне на длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 3 началниците на районни управления при ОДМВР-Р., началниците на сектор/група „Охранителна полиция“ към районните управления при ОДМВР-Р. и началниците на група „Патрулно-постова дейност“ на сектор „Охранителна полиция“ към Първо РУ-Р. и Второ РУ-Р. при ОДМВР-Р.. Процесната заповед е издадена от К. П. К. – началник на група „Патрулно-постова дейност“ на сектор „Охранителна полиция“ към Първо РУ-Р. при ОДМВР-Р., която длъжност попада в обхвата на посочената Заповед № 336з – 5066/22.12.2023 г. Ето защо съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ, противно на твърденията в жалбата в обратната насока. Същата е мотивирана с

конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Съобразно съдържането на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че жалбоподателят – водач на МПС, е отказал да му бъде извършена проверка за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. Отказал е да изпълни и медицинското предписани за химико-токсикологично лабораторно изследване, което поведение попада в хипотезата за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, посочена като правно основание за издаване на процесната ЗППАМ.

Тезата за немотивираност на акта не съответства на приетото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт. В случая това е сторено с посочване на АУАН с неговия бланков номер, дата и адресат. В АУАН деянието, възприето от правоприлагащия орган, като материалноправно основание за налагане на ПАМ, е обосновано от фактическа и правна страна, като е посочено в коя конкретна хипотеза е упражненото административно правомощие от гледна точка на обуславящото прилагането на мярката противоправно поведение.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваността на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

По материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекрътяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 31.01.2025 г., около 8,30 часа, в [населено място], по [улица], до номер 4, жалбоподателят е управлявал лек автомобил Субару А., с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка от органи на 01 РУ – Р. е отказал да бъде тестван за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. Отказал е да изпълни и медицинското предписание за химико-токсикологично изследване – обстоятелство, което е удостоверено в приобщения с преписката протокол, подписано от жалбоподателя, медицинския специалист д-р П. Б. и ст. полицаи С. И.. Отказът не се и отрича от оспорващия. Следователно налице са били предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП. Предвидената в цитираната разпоредба ПАМ се прилага без оглед на

вината, като чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден специален процесуален ред. Целта на приложената ПАМ има превантивен характер – да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на оспорващия, заявено в писмените бележки, че с налагането на процесната ПАМ спрямо него се накърняват правата на съпругата му, респ. че същата без да е извършила административно нарушение търпи вреди, като не може да ползва необходимия за нуждите на семейството и отглеждането на децата им семеен автомобил. Представените в съдебното производство писмени доказателства действително установяват, че процесното МПС е придобито в режим на СИО. Това обаче не променя извода за правомерност на акта, вкл. от гледна точка на съответствието му с целта на закона. Приложената ПАМ е пряко следствие на извършеното от Б. Я. административно нарушение. Именно неговото поведение е причина за лишаване на семейството му от възможността да ползва семейното МПС. Оспорващият не би могъл да се позовава на нарушаване на съсобственички права на трето лице, което не е страна по делото, макар и да е негов съпруг. В настоящото производство е недопустимо изобщо да бъдат изследвани нарушени съсобственически права върху процесното МПС на лице, което не е адресат на акта и не е страна в производството, а от друга страна, следва да се има предвид, че отношенията между съсобствениците, свързани с ограниченията в ползването на съсобствената вещ, като последица от поведението на един от съсобствениците /дори и съпруг/ и евентуалните щети /материални вреди, загуба или пропуснати ползи/, нанесени от един съсобственик на друг, следва да се уреждат по общия гражданскоправен ред, а не в настоящото съдебноадминистративно производство, т. е. обстоятелството, че и съпругата на Я., евентуално търпи вреди от налагането на ПАМ, не обосновава извод за отмяна на заповедта, с която тя е наложена.

В обобщение настоящият съдебен състав намира, че жалбата на Б. К. Я. срещу ЗППАМ е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото основателно е своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100,00 лв. съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. К. Я. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1882-000024/31.01.2025 г., издадена от К. П. К. на длъжност началник група към ОДМВР Р., РУ 01 Р..

ОСЪЖДА Б. К. Я. да заплати на ОДМВР-Р. разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 /сто/ лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Съдия:

